

[Aksel Larsen.]

bl. a., har henvendt sig til Anden Internationale med Forslag om, at de to Internationaler skal forhandle om, hvad de i Fællesskab kan iværksætte af Aktioner fra den internationale Arbejderklasses Side for at forhindre eller standse Krigen. Det ser ud til, at Flertallet i Anden Internationale var tilbøjeligt til at gaa med til saadanne Forhandlinger, men man afstod derfra, fordi en Del Partier, der tilsammen udgør et Mindretal af Anden Internationales Partier, erklærede, at de vilde ikke finde sig i dette, og truede med at udtræde af Internationale, hvis saadanne Forhandlinger kom i Stand. Derved har det danske Socialdemokrati, der var blandt de førende Mindretalspartier, ved denne Lejlighed gjort, hvad det formaade, for at forhindre, at der bliver foretaget andre internationale Foranstaltninger end de meget mangelfulde, som Folkeforbundet iværksætter. Dermed er Sagen ikke afgjort, Spørgsmaalet ikke udebatteret i den internationale Arbejderbevægelse, men Kampen for at organisere Arbejderklassens Sanktioner mod Krigen gaar naturligvis videre under Førerskab af den kommunistiske Internationale og for en lang Række Landes Vedkommende i Samarbejde med de socialdemokratiske Partier.

Der er fra forskellige Sider blevet fremført i Anledning af den italiensk-abessinske Krig og Folkeforbundets Behandling af denne, at Folkeforbundets Sanktioner og hele Optræden er ikke meget værd, fordi man har set lignende Tilfælde før, hvor Folkeforbundet ikke greb ind, fordi det ikke den Gang laa i visse Stormagters, først og fremmest i Englands, Interesse, og man hævder, sikkert ikke med Urette, at England i Genève ved denne Lejlighed har været en meget væsentlig drivende Kraft for at naa til Sanktioner. Jeg er ikke blind for, at det gør England ikke af Kærlighed til Verdensfreden, og det gør England ikke af Hensyn til det abessinske Folk. England er et Land, som tidligere har været ude om at erobre sig Kolonier, og hvis Undertrykkelse af Koloniernes Befolkning i en lang, lang Række Tilfælde har været langt mere grusom, end Italien sikkert er i Stand til at præstere. Englands Optræden kalder ikke paa Sympatien, og der er ikke Tvivl om, at England, dækkende sig bag Folkeforbundet, er ude efter at hyppe sine egne imperialistiske Kartofler i Afrika, men man kan ikke standse ved denne Erkendelse, man er dette til Trods nødt til at tage Stilling til, at her kommer

den europæiske Stormagt, det fascistiske Italien, og trods alle Aftaler, Traktater o. s. v. erklærer det en anden Stat Krig eller rettere sagt paabegynder Krigen. Det fører Krigen mod en afrikansk Stat, mod et Folk, der staar paa Kolonifolkenes Stade, og fører Krigen med det ene udtalte Formaal, at man vil underlægge sig dette Land og udplyndre dets Befolkning og optræde efter de bedste imperialistiske Mønstre. Ja, naturligvis siger Italien ikke dette aabent, de fortæller, at de agter at civilisere Landet, og det er jo ganske morsomt, at et Statsstyre, et herskende System, der i sit eget Land har indført et saadant Rædselsherredømme over for den arbejdende Befolkning, erklærer at have civilisatoriske Opgaver i andre Lande. Men som Spørgsmaalet er stillet, er der intet andet at gøre end med alle til Raadighed staaende Midler at søge dette Røvertogt, for andet er det ikke, og bedre Betegnelse kan ikke findes for det, standset. Uretten er paa Italiens Side. Retten paa det abessinske Folks, og naturligvis maa man gøre, hvad muligt er, for at understøtte det abessinske Folks Kamp mod alle nuværende saavel som fremtidige Undertrykkere udefra, ogsaa i den Forsvarskamp, det naturligvis bliver nødt til at føre paa den ene eller den anden Maade mod Englands Forsøg paa at underlægge sig dette Land; men der er en ganske særlig Grund til at tage et fuldkommen utvetydigt Standpunkt i den foreliggende Sag, og jeg vil gaa saa vidt som til at sige: navnlig Danmark har en ganske særlig Grund til at tage et utvetydigt Standpunkt i den foreliggende Sag.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel har ved en tidligere Lejlighed, det var ikke her i Tinget, udtalt sig om, hvad der kan ske i fremtidige Sanktionstilfælde. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var ikke Medlem af det om denne Sag nedsatte Udvalg, saa jeg ved ikke, hvorvidt det er det ærede Medlems Tanker og Ideer, der danner Grundlaget for Mindretallets Ændringsforslag. Jeg ved, at det ærede Medlem Hr. Pürschel ved den Lejlighed, jeg sigter til, tog Forbehold over for Medlemsskabet i Folkeforbundet og Deltagelse i Sanktionerne, hvis det var mere nærliggende Konflikter. Naturligvis er der Stof nok til saadanne Konflikter og Muligheder nok for saadanne. Tyskland har ganske aabent fremsat sine Trusler i Spørgsmaalet om Memel, og man maa indstille sig paa, at Tyskland eventuelt i Forbindelse med visse andre Østersø-Magter kan forsøge at gennemføre et Kup i Memel. Saa rykker Sanktionsspørgsmaalet en paa